

prima instanță - (Judecătoria Edineț) M. Iftodi
instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) I. Grosu, A. Corcenco, A. Ciobanu

ÎNCHEIERE

18 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Oleg Sternioală
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Direcția Generală Administrare Fiscală Nord a Serviciului Fiscal de Stat,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Maconrut” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe municipiul/raionul Edineț (succesor în drepturi Direcția Deservire Fiscală Edineț din cadrul Direcției Generale Administrare Fiscală Nord a Serviciului Fiscal de Stat) cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 15 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat pe municipiul/raionul Edineț și menținută hotărârea Judecătoria Edineț din 28 decembrie 2016,

c o n s t a ț ă :

La 02 august 2016 SRL „Maconrut” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva IFS pe municipiul/raionul Edineț (succesor în drepturi Direcția Deservire Fiscală Edineț), solicitând anularea parțială a deciziei nr. 718 din 23 mai 2016, și anume: pct. 1 în partea ce ține de taxa pentru folosirea drumurilor, în sumă de 63 000 lei; pct. 3 în partea privind majorarea de întârziere pentru neachitarea în termen a taxei pentru folosirea drumurilor, în sumă de 5 078 lei; pct. 3 în partea prin care s-a aplicat amendă pentru diminuarea taxei pentru folosirea drumurilor, în sumă de 18 900 lei; pct. 3 în partea prin care s-a aplicat amendă pentru neprezentarea facturii fiscale la momentul apariției obligației fiscale, în sumă de 3 600 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că la 23 mai 2016 IFS pe municipiul/raionul Edineț, în rezultatul controlului fiscal efectuat la contribuabilul SRL „Maconrut”, a emis decizia nr. 718 privind încasarea unor impozite, inclusiv a amenzilor fiscale și a penalităților calculate la sumele impozitelor.

Invocă reclamantul că în cadrul efectuării controlului fiscal, pârâtul a interpretat extensiv și eronat legea fiscală, prin lărgirea artificială a sferei subiecților și a obiectelor impunerii cu taxă fiscală pentru folosirea drumurilor, iar controlul fiscal a fost realizat în mod abuziv, într-o perioadă juridică care făcea imposibilă și chiar excludea derularea oricăror acțiuni de verificare în acest sens.

Astfel, susține că pârâtul în mod greșit și ilegal a stabilit faptul posesiei de către reclamant a obiectelor impunerii cu taxă pentru folosirea drumurilor, pe când SRL „Maconrut” nu are în proprietate autovehiculele înmatriculate în Republica Moldova, iar pentru că unitățile de transport deținute de aceasta au fost radiate din Registrul de stat al

transporturilor, SRL „Maconrut” nu constituie subiect al impunerii cu taxa fiscală pentru folosirea drumurilor.

Consideră că, în cadrul controlului efectuat, pârâtul, acționând arbitrar, nu a elucidat o serie de circumstanțe esențiale, și anume, nu a stabilit faptul dacă autovehiculele deținute de SRL „Maconrut” au fost sau nu folosite/utilizate pe drumurile și/sau zonele drumurilor publice.

Unitățile de transport deținute de SRL „Maconrut”, care au fost radiate din Registrul de stat al transporturilor, au o altă destinație de folosință, și anume, în domeniul minier, fiind utilizate în cadrul zonei de amplasare a carierilor de extragere a zăcămintelor minerale utile, acestea nefiind utilizate pe drumurile publice sau în zonele de protecție a drumurilor publice.

La fel, consideră că IFS pe municipiul/raionul Edineț în mod eronat a reținut că, contribuabilul SRL „Maconrut” nu a declarat suma TVA de 2 563 lei aferentă livrărilor pietrișului către Primăria Balatina, în baza facturii de expediție AI 358399 din 29 octombrie 2015, în valoarea totală de 15 380 lei și nu a eliberat factura fiscală la momentul apariției obligației fiscale. Or, în cazul dat legea în mod imperativ prevede obligația eliberării de către contribuabil anume a facturilor de expediție și nici de cum a facturilor fiscale.

Prin hotărârea Judecătoriai Edineț din 28 decembrie 2016 s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Maconrut”.

S-a anulat parțial decizia IFS pe raionul Edineț nr. 718 din 23 mai 2016, și anume: pct. 1, în partea ce ține de taxa pentru folosirea drumurilor, în sumă de 63 000 lei; pct. 3 în partea ce ține de majorarea de întârziere pentru neachitarea în termen a taxei pentru folosirea drumurilor, în mărime de 5 078 lei; pct. 3 în partea prin care s-a aplicat amendă pentru diminuarea taxei pentru folosirea drumurilor, în mărime de 18 900 lei; pct. 3 în partea prin care s-a aplicat amendă pentru neprezentarea facturii fiscale la momentul apariției obligației fiscale, în mărime de 3 600 lei.

În susținerea soluției date, cu referire la prevederile art. art. 337, 338 alin. (1) din Codul fiscal, prima instanță a constatat că SRL „Maconrut” nu este subiect al impunerii cu taxă fiscală pentru folosirea drumurilor, iar autovehiculele pentru care s-a perceput taxa dată, nu sunt înmatriculate permanent sau temporar în Republica Moldova și nu figurează în Registrul de stat al transporturilor.

La fel, pârâtul nu a prezentat probe ce dovedesc faptul că autovehiculele aflate în posesia reclamantului au fost exploatate pe drumurile publice.

Invocând netemeinicia hotărârii instanței de fond, la 25 ianuarie 2017 IFS pe municipiul/raionul Edineț a declarat apel, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 15 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de IFS pe municipiul/raionul Edineț.

S-a menținut hotărârea Judecătoriai Edineț din 28 decembrie 2016.

La 25 august 2017, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 133), Direcția Generală Administrare Fiscală Nord a Serviciului Fiscal de Stat a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei și a hotărârii Judecătoriai Edineț din 28 decembrie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă ca nefondată.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au încălcat și aplicat eronat normele de drept material și procedural, iar concluziile acestora sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii și normele legale.

Sușține că, atât instanța de apel, cât și prima instanță, au examinat cauza superficial, unilateral și neobiectiv, precum și, nu a luat în considerare probele menționate în actul de control nr. 5-677987 din 04 mai 2016 și decizia nr. 718 din 23 mai 2016, prin care s-a stabilit încălcările art. 24 alin. (3), alin. (13), art. 30 alin. (1), art. 36 alin. (1), art. 83 alin. (4), art. 84 alin. (1), art. 101 alin. (1), art. 115, art. 338 alin. (1), art. 339 alin. (1), art. 341, art. 342 alin. (2) din Codul fiscal.

Prin referința din 16 octombrie 2017 intimatul a indicat că recursul declarat nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și nu cuprinde argumente ce se referă la ilegalitatea sau netemeinicia deciziei instanței de apel, iar prin urmare este neîntemeiat, solicitând declararea acestuia ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel, expediată în adresa participanților la proces la 28 iunie 2017, a fost recepționată de recurent la 30 iunie 2017 (f.d. 121).

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul înaintat la 25 august 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copie de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea *Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmets împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Direcția Generală Administrare Fiscală Nord a Serviciului Fiscal de Stat nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Direcția Generală Administrare Fiscală Nord a Serviciului Fiscal de Stat.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari